

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1051/2020
07.10.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић, и Драгана Аћимовића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Весном Зарић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Марина Благојевића, поднетом против правноснажних пресуда Другог основног суда у Београду К 714/18 од 17.01.2020. године и Апелационог суда у Београду Кж1 289/20 од 09.06.2020. године, у седници већа одржаној дана 07.10.2020. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Марина Благојевића, поднет против правноснажних пресуда Другог основног суда у Београду К 714/18 од 17.01.2020. године и Апелационог суда у Београду Кж1 289/20 од 09.06.2020. године.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду К 714/18 од 17.01.2020. године окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 3. у вези става 1. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од једне године за коју је одређено да ће се извршити тако што ће је окривљени издржавати у просторијама у којима станује, са применом мере електронског надзора.

Истом пресудом окривљени је ослобођен од дужности плаћања трошкова кривичног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 289/20 од 09.06.2020. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног, а пресуда Другог основног суда у Београду К 714/18 од 17.01.2020. године потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА – адвокат Марин Благојевић, због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев, те да укине другостепену одлуку и предмет врати

другостепеном суду на поновно суђење, или да укине и првостепену и другостепену одлуку и предмет врати првостепеном суду на поновно поступање.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Бранилац окривљеног у захтеву истиче повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП-а, наводећи да у изреци побијане пресуде и опису кривичног дела недостаје елемент кривичног дела окривљеног у односу на тежу последицу – тешку телесну повреду, без којег елемента кривично дело за које је окривљени оглашен кривим није кривично дело. Како у изреци пресуде недостаје нужни елемент кривичног дела у односу на тежу последицу, то су по наводима захтева нижестепени судови окривљеног осудили уз примену закона који се није могао применити, конкретно није било могуће применити одредбе члана 194. став 3. у вези става 1. КЗ и тако квалификовати наведено кривично дело, чиме бранилац окривљеног истиче и повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП-а.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Чланом 194. став 1. Кривичног законика прописано је да кривично дело насиље у породици врши онај ко применом насиља, претњом да ће напасти на живот или тело, дрским или безобзирним понашањем угрожава спокојство, телесни интегритет или душевно стање члана своје породице, а ставом три истог члана прописано је да тежи облик кривичног дела који постоји ако је услед дела из става 1. или 2. овог члана наступила тешка телесна повреда или тешко нарушавање здравља или су учињена према малолетном лицу.

Изреком правноснажне пресуде утврђено је да је окривљени „свестан свог дела и његове забрањености, чије је извршење хтео, применом насиља угрозио телесни интегритет своје ванбрачне супруге, оштећене ББ“, дакле утврђено је постојање умишљаја у односу на основно кривично дело из члана 194. став 1. КЗ, као и да јој је том приликом нанео тешку телесну повреду у виду прелома носне кости са померањем коштаних фрагмената, без описа облика кривичног дела у односу на тешку телесну повреду.

Одредбом члана 27. Кривичног законика прописано је да кад је из кривичног дела произашла тежа последица због које закон за то дело прописује тежу казну, та се казна може изрећи ако је учинилац у односу на ту последицу поступао из нехата, а и са умишљајем ако тиме нису остварена обележја неког другог кривичног дела.

Примена наведене законске одредбе на конкретан случај значи да одговорност за тежу последицу (тешку телесну повреду) за кривично дело из члана 194. став 3 у

вези става 1. Кривичног законика може постојати само ако је окривљени у односу на ту последицу поступао из нехата, јер би се у супротном то јест да је поступао са умишљајем радило о стицају два кривична дела и то основног облика кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ и тешке телесне повреде из члана 121. став 1. КЗ.

Изостављање из изреке правноснажне пресуде облика кривице у односу на тежу последицу не значи да радња извршења кривичног дела не садржи сва битна обележја кривичног дела из члана 194. став 3. у вези става 1. КЗ, већ представља неразумљивост изреке правноснажне пресуде, будући да се наведено кривично дело у односу на тежу последицу и не може изршити другим обликом кривице од нехата, а што у конкретном случају и произилази из изреке пресуде (иако није експлицитно наведено) будући да је постојање умишљаја утврђено само у односу на основни облик кривичног дела насиље у породици.

Нехат као облик кривице у односу на тежу последицу се у конкретном случају подразумева, иако није изричито наведен јер да није тако, радња извршења не би ни могла бити правно квалификована као кривично дело из члана 194. став 3. у вези става 1. КЗ, већ би се радило о стицају два умишљајна кривична дела, како је то већ наведено у овој пресуди. Стога су неосновани наводи захтева да је окривљени осуђен за умишљајно наношење тешке телесне повреде, јер то не произилази из изреке пресуде.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Марина Благојевића, то је Врховни касациони суд на основу члана 491. став 1. ЗКП наведени захтев браниоца окривљеног одбио као неоснован.

Записничар-саветник
Весна Зарић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

Председник већа-судија,
Невенка Важић,с.р.